

[Justitsministeren]

måske ikke er dækket af denne skærpede straffebestemmelse, men som måske burde være det. Jeg mener, at det umiddelbart kan lyde rimeligt at overveje det.

Derudover vil jeg generelt knytte den kommentar til spørgsmålet om straffebestemmelserne og strafferammerne, at vi ikke her i folketinget – og det ligger bestemt heller ikke i fru Nathalie Linds indlæg – må tro, at vi har gjort vores arbejde blot ved at forhøje strafferammerne. Den risiko må vi under ingen omstændigheder løbe. Derfor ser jeg også den drøftelse, vi her har taget også om dette problem, som et indlæg blandt mange, når det drejer sig om at bekæmpe narkomisbruget her i landet.

Derudover en enkelt kommentar til fru Lis Starcke og fru Karen Thurøe Hansen, nemlig vedrørende særlige afdelinger i fængslerne. Jeg kan sige, at der i december 1980 blev afleveret en rapport fra en arbejdsgruppe om disse problemer. Der bliver også i disse dage afleveret en ny rapport om behandlingen af kriminelle i vore anstalter og i kriminalforsorgen. Disse to rapporter vil danne grundlag for de beslutninger, der skal træffes her i løbet af foråret.

Jeg var meget glad for de bemærkninger fra både fru Karen Thurøe Hansen og fru Lis Starcke, som gik i retning af, at det, vi bør gøre i den forbindelse, er at sikre en rimelig mulighed for aktiviteter i disse særlige afdelinger, hvis vi opretter dem. Det er jo så nemt at gøre forholdene nemmere i et fængsel som helhed ved at isolere narkomanerne i en lille afdeling, og det kan også være en rimelig måde at komme narkomanien og narkoforbruget i fængslerne til livs på. Men gør vi kun det, at vi isolerer narkomanerne, så har vi misbrugt den mulighed, vi har for at behandle dem i den særlige situation, de befinder sig i.

Derfor er det nødvendigt, når vi diskuterer disse særlige afdelinger, at vi sørger for, at i det mindste de narkomaner, der sidder dér, har de samme beskæftigelsesmuligheder, uddannelsesmuligheder, sportsmuligheder osv. som andre indsatte i fængslet. Måske skal vi gøre noget ekstra inden for dette område, inden for de særlige afdelinger, netop fordi det er en kendsgerning, således som det blev fremhævet, at hvis der ikke gives narkomanerne et særligt tilbud om aktivitet, så tænker de kun på én ting, og det er simpelt hen stof-

fet. Derfor har vi en helt speciel forpligtelse over for dem, hvis vi ønsker at skabe særlige narkoafdelinger. Det vil som sagt indgå i debatten her i foråret.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Der er to grunde til, at jeg kom med et temmelig langt indlæg i dag og udnyttede min taletid fuldt ud. Den ene grund er den, at jeg anerkender det forslag, som CD er kommet med, og jeg anerkender fru Birgith Mogensens engagement i sagen og gode hensigter. Den anden årsag er naturligvis den, at problemet er meget stort og ved enhver given lejlighed fortjener al den opmærksomhed, som tiden levner mulighed for.

Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger derudover. Først til fru Nathalie Lind, hvis betragtninger jeg er meget enig i, specielt den betragtning, at narkomaner bør stilles over for opgaver, der kræver noget af dem. Det er jeg meget enig i. I det øjeblik det siges, er jeg sikker på, at fru Nathalie Lind også vil være enig med mig i, at det er temmelig bekosteligt i en række tilfælde, hvis man skal stille dem over for sådanne opgaver. Jeg siger det ikke for at komme i diskussion med fru Nathalie Lind, men for at sige, at jeg tror ikke, man kan klare problemerne for hårdt ramte narkomaner inden for beløb af den størrelsesorden, der er nævnt i CDs beslutningsforslag. Det tror jeg ikke man kan. Jeg tror, det er beløb af en anden størrelsesorden, hvis det skal lykkes at gøre en indsats, der har rimelig udsigt til at lykkes.

Fru Karen Thurøe Hansen gjorde en bemærkning, som jeg undrede mig meget over, nemlig at sundhedsstyrelsen skulle have anbefalet gratis narkotika. Jeg har godt nok set en overskrift i en avis for nogen tid siden, der kunne forstås på den måde, men jeg har ikke noget kendskab til, at sundhedsstyrelsen mener, at det er en god idé. Nu siger jeg det med et smil, for jeg tror, det må bero på en eller anden misforståelse. Det er ikke sundhedsstyrelsens opfattelse.

Jeg vil gerne sige i anledning af det, hr. Erlendsson nævnte om amtsborgmester Frode Madsen i Ribe amt, der har sagt, at de 25 mill. kr., man har givet ud i de senere år, ikke har reddet én eneste narkoman, at det er min vurdering – jeg har noget kendskab til narkotikabehandlingsarbejde netop i Ribe